

Wed May 13 01:42:18 EEST 2015

Sevmediğim şey şu: İnsanların zayıf düştükleri zamanda, onları aslında ne kadar da sevmediğimizi söylemek *normal*. Kenan Evren hakkında yazılanlar.

İnsanları o duruma getirince, yani birine temennah edince, gücüne tapınca, o insanın o gücü kötüye kullanmasından şikayet edemezsin. Tuhaf bir tarz. İnsan bu, bozuktur, gücü bulunca bozulur. İnsan bu.

Sırf prensipten karşı çıkacaksın bazen. Çünkü mesele Kemal Tahir'in dediği gibi, *iyi diktatörlerin değil, iyi diktatörlüklerin yokluğudur*. İyi insanlar diktatör olabilir, ancak diktatörlükte insanlar iyi kalamaz.

Bu diktatörlük lafının çok ucuza kullanıldığını gördüğüm zaman üzülüyorum. Evren'e öldükten sonra, başka bir şeyden değil, herkes öyle konuşuyor diye, kılçıklı konuşanlar gibi, herkes öyle diyor veya temenni ediyor, öyle görmek istiyor diye Erdoğan'a diktatör diyenler. İstihza benim onlara bakışım.

Çok ucuza kullandıkları için bir gün gerçek bir diktatörle karşılaştıklarında, hikaye anlatmayı pek seven avcıların kaplanı gördüklerinde şaşkınlıktan silahlarını düşürmeleri gibi, suspus olacaklarını da biliyorum. Ben güvenmem böyle büyük atan insanlara. Yolu ölçmeden yola çıkanla yoldaşlık etmem.

Türkiye'nin ne kadar yönetilebileceği aşağı yukarı bellidir. Batı'nın bir ileri karakolu gibi hareket etmek zorunda olan bir ikibuçukuncu dünya ülkesi. Erdoğan veya başka birinin Türkiye'de çok büyük bir bağımsızlık üretmesi mümkün değildir. Zira dünyada böyle bir mesele yok, insanlar birbirine bağımlı olup iyi yaşamayı, yalnız kalıp bit ayıklamaya tercih ediyor. Kim ne yapsın?

Bu durumda politika bu beraberliğin, Batı'yla beraberliğin en iyi ne şekilde olacağını takdirle olur. Bağımsız gibi mi yapmak daha iyidir, bağımlı gibi yapmak mı?